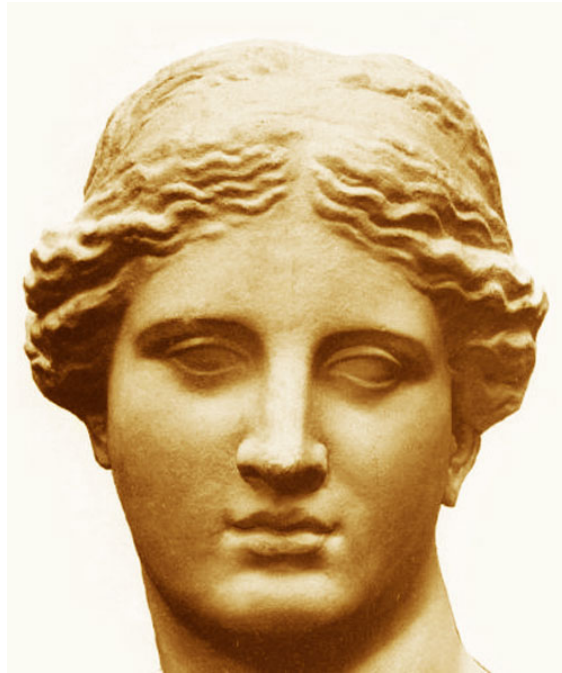

ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΕΑ ΗΡΑ

του Άλμπερτ Πάϊκ (1845)

Ω Μητέρα των Θεών, μ' ευλάβεια λυγίζουμε τα πρόθυμα γόνατά μας μπροστά στο άγιο Ιερό σου· εκεί όπου ο Ίμβρασος τρέχει προς την θάλασσα, γοργός και δυνατός, μέσα απ' τις πράσινες πεδιάδες της Σάμου. Ίδου, σ' εσένα υψώνουμε με χαρά τις πολύφωνες μελωδίες μας, που ποτέ μάταια στην Μεγαλειότητά σου δεν ψάλλουμε. Η μέρα κυλάει αργά, ο μεγάλος Ήλιος χαμηλώνει, ενώ, στην ανατολή, το λυγισμένο τόξο του αγγελιοφόρου σου χαροποιεί τα μάτια των ανυπόμονων λατρευτών. Ένας απαλός, ολόγλυκος άνεμος, ανάλαφρα θωπεύει τα στεφάνια σου, που' ναι φτιαγμένα απ' άνθη θεϊκά· κρίνα λευκά, πλεγμένα με δίκταμο και χαρούμενες παπαρούνες!

Ω γλυκιά Θεά των Ουρανών, θα δεχτείς ν' ακούσεις το σεβάσμιο τραγούδι μας – ηχηρό, δωρικό κι ειλικρινές – και να εκπληρώσεις την προσευχή μας; Έλα, κατέβα απ' τον Όλυμπο, με δόξα βασιλική, με στέμμα αστροστόλιστο, και σκήπτρο που λάμπει από πανέμορφα στολίδια, και που πάνω του στέκεται κούκος! Μην αφήσεις τον Ήλιο να αργοβυθιστεί στην θάλασσα, πριν τα χαρούμενα μάτια μας αντικρίσουν την απόμακρη λάμψη των χιονόλευκων ποδιών σου, που' ναι ντυμένα με σανδάλια από φίλντισι, και που ντροπιάζουν τις ωραιότερες κόρες των δασοσκέπαστων νησιών μας, κι αστράφτουν πάνω απ' την πολυκύμαντη θάλασσα, σαν αχτίδες του αστερόφωτος στου καταγάλανου πόντου τα ήρεμα νερά!

Ισχύς, Διακυβέρνησις, Αρετή – αυτά είναι τα δώρα σου! Εμπνευσμένοι από ετούτα οι ταπεινοί άνδρες το βλέμμα υψώνουν, σαν τα γεράκια που αντικρίζουν τον Ήλιο, και στοχεύουν σε πλούτη υψηλά, και τα φτάνουν, ενώ οι μεγάλοι και τρομεροί καταρρέουν όπως οι πύργοι, και πέφτουν ταχύτατα. Παρακινημένοι από ετούτα, οι άνδρες αναδύθηκαν απ' το τέλμα της αθλιότητας, οπλισμένοι εκ νέου με θέληση ισχυρή. Τον πόνο και το κακό ανέχτηκαν με καρτερία βουβή, κι έγιναν θεϊκοί στην ενάρετη γενναιότητα. Από ετούτα και η γυναίκα, με πίστη ενδεδυμένη, στις δυστυχίες και στις κακοτυχίες στέκει κοντύτερα στο πλευρό του συζύγου της, και του προσφέρει ως βοήθεια την λατρευτή της υπομονή, στου κόσμου τις τρομερές δοκιμασίες. Η κοσμική εξουσία και δύναμη

ξεθωριάζουν και σκορπίζουν σαν τα λεπτά σύννεφα του Απρίλη, αλλά η Αρετή είναι αθάνατη. Επί χιλιάδες χρόνια, οι άνθρωποι γονάτιζαν μπροστά στα πανύψηλα Ιερά σου, προσευχόμενοι για εξουσία με κραυγές δυνατές· σπάνια όμως κανείς δέεται ζητώντας την Αρετή, την Αλήθεια και την Αιωνιότητα, λυγίζοντας τα υπάκουα γόνατά του μπροστά από τους βωμούς σου. Εμείς προσπίπτουμε στα πόδια σου και δεόμαστε για εκείνες, τον μόνον αληθινό και ανεκτίμητο θησαυρό. Σεμνά και ταπεινά αιτούμαστε στην ευμενή σου Μεγαλειότητα να μας χαρίζει άφθονο το μέτρο.

Πού να σε περιμένουμε τώρα καρτερικά, Κιθαιρώνια; - Ίσως πάλι, πάνω σε κάποιου άλλου βουνού την βασιλική πλαγιά – στην Κυλήνη ή στον Ωρομέδοντα – να σαι ξαπλωμένη, χωρίς καμιά έγνοια να βασανίζει τον τρανό σου νου, ατενίζοντας τ' αγαπημένα μας Ελληνικά νησιά, που στις ακτές τους γαλήνιος ο Ωκεανός χαμογελάει, ατάραχος όπως εσύ· γύρω απ' τα δικά σου πανάρχαια έλατα, που σείουν τις ψηλές κεφαλές τους, κι ανακατώνονται με το ξύλο της παμπάλαιας οξιάς. Εκεί και οι βαθύριζες βελανιδιές ονειρεύονται, ψιθυρίζουν, κι απλώνουν τα πολύφυλλα μέλη τους, και το βασιλικό σου γεράκι - παρατηρώντας από ψηλά - μόλις που σείει τις πλατιές του φτερούγες, κι αργοσαλεύει, πετρωμένο απ' τις βουνίσιες αύρες· ίσως να βρίσκεται σε κάποιο απόμακρο, σκιερό καταφύγιο, κοντά στις πράσινες όχθες ενός χαρούμενου ρυακιού, και να νανουρίζεται απ' την δική του μουσική σ' έναν ήρεμο ύπνο, ενώ οι νεαρές σου Νύμφες, διακριτικά μαζεμένες γύρω του, το φρουρούν καρτερικά. Σε οποιοδήποτε μέρος κι αν βρίσκεσαι, μέρος που έχει σπάνια ομορφιά – σπηλιά, λιβάδι, κοιλάδα ή έγκοιλο, ξέφωτο ολόδροσο, βαθύκολπη χαράδρα, ή σε ακτή με άμμο ασημένια, ή σε πλατανοσκέπαστη όχθη ποταμού, - εισάκουσέ μας, ω πολυαγαπημένη Βασίλισσα! Ακούγοντας τον βροντερό αντίλαλο των λυπημένων μας φωνών, έλα κοντά μας, την ώρα που πρασινίζει η Γη η γελαστή, κι η νεαρή Άνοιξη αγαλλιάζει με μπουμπούκια και ολόχρυσά άνθη.

Ω Βασίλισσα, αγαπημένη απ' όλες τις χαρούμενες Ώρες, άφησε την Ήβη με τους χιονόλευκους ώμους, στεφανωμένη με λουλούδια, μπροστά απ' την ανατολή του νυκτερινού άστρου, να δέσει τα παγώνια στο στολισμένο σου άρμα· άφησε, για μια στιγμή, το πλευρό του κεραυνόχαρου Βασιλιά, και δώσε ώστε η πολυδύναμη Ίρις να οδηγήσει τα ταχυτέρουγα πουλιά σου στην όμορφη ακτή μας. Μην μένεις με τους αστραφτερούς σου τροχούς στον σκοτεινό Εύξεινο πόντο, που τον οργώνουν οι πολλές καρίνες των πλοίων, ή εκεί όπου η πολυστρόβιλη Προποντίδα φουσκώνει με θόρυβο, ή στην Κω, ή στην Νάξο ή στις δασώδεις κοιλάδες τις Αρκαδίας· αλλά έλα, ω Θαύμα των Ουρανών, έλα πρώτα στο δικό μας νησί· εδώ όπου γεννήθηκαν και ανατράφηκες από τις Ώρες! - Εκείνες τις γλυκές ώρες, όταν όλες σου οι παρθενικές χάρες πρωταγκαλιάστηκαν απ' του Διός τα πανίσχυρα χέρια, όταν τα μεγάλα σου μάτια, γεμάτα με λάμψεις υπέροχες, αντίκρισαν τα δικά του, με του Έρωτα το τρυφερό φως· κι έκρυψες στο στήθος του το ροδοκόκκινο πρόσωπό σου, δίχως να έχεις όμοιά σου στην χάρη και στην ωραιότητα! – Με εκείνες τις γλυκές ώρες, έλα, όσο ακόμη ο Ήλιος γλιστρά στον ορίζοντα, και ευλόγησε ετούτες τις αγνές νύφες, που ατενίζουν τον δυτικό ουρανό, και που τα στήθη τους τρέμουν από έναν σπαραξικάρδιο φόβο. Έλα, εσύ που πρέπει να λύσεις τις παρθενικές τους ζώνες, ώστε εκείνες, απελπισμένες, κλαίγοντας, να μην σβήσουν μέσα σε μια μακρά προσμονή.

*Ελεύθερη μετάφραση
από την αγγλική γλώσσα:
Πασσαλής Γεώργιος (Παλλάδιον)*